

fundet ſit Udtryk i Indſtillingspunktet Nr. 2. Jeg tror, at i alt Fald de fleſte Medlemmer her i Thinget ville have forſtaaet, at det Udvalget er blevet enigt om at gjøre her, er ikke at ſende netop dette Andragende med dets Ordlyd og de i Samme alene reiſte Spørgsmaal til Miniſteren med Opfordring om at fremkomme med Lovforſlag i den Anledning eller Nogetſomhelſt, der ſtaaer i Forbindelſe med Lovforſlags Indbringelſe. Det, vi have gjort, er noget ganſke Andet. Vi have i Anledning af det fremkomne Andragende, ſom jeg meget gjerne ſkal indrømme er overmaade uheldigt affattet — men det er ſaa mange Andragender — gjort en Indſtilling til Thinget om at henviſe de i Andragendet reiſte Spørgsmaal til Kirke- og Underviſningsminiſterens Overveiſe, Ord, der netop ere valgte med ſærligt Henſyn til, at der ikke deri ſkulde ligge nogen Anbefaling for Andragendet eller for de Spørgsmaal, ſom ere reiſte, men Ord, ſom ganſke ſimpelt indeholde, at der efter Udvalgets Mening ikke kan være Nogetſomhelſt til Ginder for at henviſe de i Andragendet reiſte og i Forbindelſe med ſamme ſtaaende Spørgsmaal til Miniſterens Overveiſe. Netop dette Ord: „Overveiſe“ have vi brugt for at afſikere enhver Tvivl om vor Mening i ſaa Henſeende, og derſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) havde hørt den ærede Miniſters førſte Foredrag, vilde han ogſaa have ſet, at den ærede Miniſter overmaade godt forſtod, hvorledes Sagen er bleven opfattet fra Udvalgets Side, idet han i det ſele korrekt refererede Udvalgets Opfattelſe i ſaa Henſeende, henholdende ſig derved til de fra mig ſom Ordſpører for Mindretallet fremkomne forklarende Udtalelſer. Jeg ſkylder at udtale, at jeg ganſke viſt har den Formening, at et enkelt Punkt, ſom nævnes i dette Andragende, Spørgsmaalet om den vedblivende Gylldighed af de af diſe Menneſker indgaaede borgerlige Wgteſtaber, naar de vende tilbage til Folkekirken, er vigtigt opfattet af Andragerne, og at den ærede Juſtitsminiſter har fuldſtændig Ret i ſaa Henſeende. Men det er heller ikke det, ſom ligger for fra vor Side ſom Indſtillingspunkt; vor Indſtilling gaar blot ud paa, at viſſe Spørgsmaal, ſom ſtaaer i Forbindelſe med de i Andragendet reiſte, henviſes til Overveiſe af Miniſteren for Kirke- og Underviſningsvæſenet. Det er det, den gaar ud paa, og ikke Andet (Udbyrdelſe), og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wrig), ſom nu afbryder mig og ſynes at være meget ivrig i denne Sag, vil dog viſt ikke kunne negte, at, naar man har en Lov ſom den af 13de April 1851 om Indgaaelſe af Wgteſtab „udenfor de anerkjendte Trossamfund eller inmellem Medlemmer af forſjellige Trossamfund m. v.“, kan der ikke være det Mindſte til Ginder for, hvad der endogſaa kan være meget korrekt, at man paa givne Anledning henſtiller til Kirkeminiſterens Overveiſe ſaadanne Spørgs-

maal, ſom ſtaaer i Forbindelſe med denne Lov, et Forſlag alſaa, der jo ſtemmer ganſke overens med hvad Udvalget indſtiller i Anledning af Andragenderne under Nr. 1, 3 og 17. Ogſaa diſe 3 Andragender foreſlaar Udvalget henviſte til den paagældende Miniſter — det er forreſten i alle tre Tilfælde Indvrigsminiſteren — med Opfordring til ham om at underſøge i Forbindelſe dermed ſtaaende Spørgsmaal, om der nemlig ikke i Anledning af Nr. 1 og 3 er Grund til at tage under Overveiſe en Udveldſe af de gjældende Beſtemmelſer for Meddelelſe af Hjemſtedsbeviſer og i Anledning af Nr. 17 en Reviſion af den beſtaaende Lovgivning om Dyrlegepraxis. Det er foranlediget heraf, at vi med Henſyn til diſe 3 Andragender gjøre Indſtilling til Miniſteren, og paa lignende Maade er det, vi have gjort den Indſtilling, jeg her nærmest taler om. Vi have ikke ſpecielt indſtillet til Miniſterens Overveiſe de Punkter, ſom Andragerne holde ſig til; vi have i Anledning af diſe Andrageres Udtalelſer og Henvendelſe ment, at vi uden at „opfaſte os til Dommere“, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) udtrykte ſig, og uden at underſøge „det aandelige Lys“, ſom de tale om, kunne henviſe til Kirke- og Underviſningsminiſterens Overveiſe de Spørgsmaal, ſom komme frem, og ſom paatrænge ſig os i Anledning af dette Andragende, alſaa nærmest henſtille til Kirkeminiſterens Overveiſe, om der ikke, f. Ex. med Henſyn til Andragendets 2den Poſt er Grund til at foretage en Udveldſe af Loven af 13de April 1851. Men ſelvſølgelig har det ikke været eller kunnet være vor Mening at ville gribe ind paa Omraader, der ere rent kirkelige. Saaledes er det ogſaa meget rigtigt opfattet af den høitærede Miniſter, der henholdt ſig ti Udtalelſer af den ærede Ordſpører og mig, og jeg maa ogſaa gjøre opmærksom paa, at, for ſaa vidt der overhovedet ſkulde være Tale om nogen Indſtilling, og for ſaa vidt vi kom ind paa Spørgsmaal, der væſentlig maa ſiges at være kirkelige, er det korrekt at henviſe Spørgsmaalet til Kirkeminiſterens Overveiſe. Uden at ville underſøge Spørgsmaalet om folkekirkelige Organer, forekommer det mig dog klart, ſaaledes ſom Forholdene nu ere, at vi maa henvende os til Kirkeminiſteren, ſom er den Eneſte, vi her i Thinget overhovedet kunne henvende os til; thi deri har jo det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) Ret, at vi ikke kunne henvende os til Biſkopper eller Provſter eller Andre, men maa, naar vi ville gjøre nogen Indſtilling, henvende os til Miniſteren, og jeg tror, ſom ſagt, ogſaa, at den høitærede Miniſter har i ſit førſte Foredrag korrekt opfattet Udvalgets, ikke de enkelte Medlemmers, Stilling i ſaa Henſeende baade for Flertallets og for Mindretallets Bedkommende. Jeg kan paa ingen Maade ſaaledes ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) være med til at